

ЦЕНА НА ВѢСТНИКА ТЪ:

3 ¼ двадесетани (бѣли меджилиета) прѣдплатени за вѣсѣждѣ.

Писма и дописки ще ся отправятъ, освободени отъ разности, до Редакціята на **Българскѣ-тъ Пчела**.

Стойностъ-тъ на вѣстникъ-тъ ще ся вѣща у Г. Ст. Георгиева, Кассиерия.

Единъ листъ ¼ Цванець.

Редакторъ и поръчителъ: **ИСПАСЪ ПОНЕСКУ**.Ромъно-Българска Печатница на **Х. Д. ВАКЛИДОВА**.**ИЗДАВА СЯ СЪКОИ ВТОРНИКЪ.**

БЪЛГАРСКА ПЧЕЛА.

ВѢСТНИКЪ ПОЛИТИЧЕСКИ, ЛЮБОСЛОВЕНЪ И ТЪРГОВСКИ.

ПОДПИСКА-ТЪ СЯ ПРИИМА:

Въ Браила у Г-да Т. Икономуши... а по други-тъ градове у Г-да познати-тъ Настоятели, кои-то отговарятъ за вѣстника-тъ. За книженни и общеползени извѣстия не ся плаща нищо.

Други-тъ по 1 гр. малкия-тъ редѣ.

ВАЖНО ИЗВѢСТІЕ.

Спасение-то на Българи-тъ е да не прѣматъ точки-тъ кон-то фенерска-тъ патриаршія може да издаде ужъ за рѣшеніе-то на черковния-тъ Вѣпросъ: тѣ трѣба да протестуватъ едногласно и съгласно да молѣтъ Ц. Правительство да ги избави за сѣкога отъ това чуждо за тѣхъ духовенство. Другояче, оизи кой-то не ся отнесе тѣй ще има тѣжка отговорностъ прѣдъ Бога, прѣдъ народа-тъ и прѣдъ съвѣсть-тъ си.

Писъжъ ни отъ Ц-дъ. 26 Снт.

„Съ голѣма радостъ имамъ да ви извѣстимъ че заточени-тъ ни Пастыри, ГГ. Иларионъ и Авксентій, по благоволеніе-то на Царско-то Правителство, съ Царско Ираде ся освобо-дихъ отъ заточеніе и утрѣ ся надѣемъ да ги имамъ тука.“

Друго писмо кое-то прѣйхми отъ 28 ни явява че Т. Т. П. П. пристигнали на мостатъ въ недѣля вечеръ на 27.

Съ вѣстника-тъ пише отъ своя страна, се подъ дата отъ 26 Снт. слѣдующе-то:

МНОГОЖЕЛАННО-ТО ОСВОБОЖДЕНІЕ НА НАРОДНИТЪ НИ СВЯЩЕНОНАЧАЛНИЦИ отъ заточеніе ся извърши!

Високійтъ ферманъ на НЕГОВО ИМПЕРАТОРСКО ВЕЛИЧЕСТВО, който излива тѣжъ милость врѣхъ Тѣхно Прѣ-

освященство и врѣхъ всичкійтъ българскій народъ, излѣзе, и нѣй съ срѣдечнѣ радостъ държимъ въ рацѣ-тъ си конѣжъ отъ него.

Ферманътъ гласи, чи Тѣхно Прѣосвященство ся прощава за винѣ-тъ, коѣто имъ бѣ наложила грѣхъ-та патриаршія, и ся освобождаетъ отъ досегашното наказаніе, по благоволеніе и милость на **Държавия-тъ** ни императоръ я царъ

Така **Н. И. ВЕЛИЧЕСТВО** Султанъ **АБДУЛЬ АЗИСЪ**, на Когото славното имя ся вече начърта съ вѣчни букви въ сърдцата на всички-тъ Му подданици, благоволи да даде ново свидѣтелство на особитѣ-тъ Си благосклонность къмъ притѣсненійтъ досега българскій народъ.

Ферманитъ за освобожденіе на святииначалници-тъ ни ся запесоха на ТТ. Пирѣсовъ, отъ особити депутации. Нароченъ вагонъ ся хвана отъ тукашнитъ Българи за довозданіе имъ. Вапорътъ ще пристигне утрѣ.

Посрѣщаніе на Тѣхно Прѣосвященство ще стане торжественно. Като излѣзжтъ отъ вапорътъ, Тѣхно Прѣосвященство ще ся качжтъ въ единъ парочно приготвенъ конѣжъ, прѣдъ коѣто ще вървжтъ най напредъ гавазни, послѣ духовенството на църквжтъ, първенци-тъ и най послѣ народъ-тъ, всички-тъ на коне.

Браила, 4 Октомври 1864

Политич. изглѣдъ.

Вижда ся че француско-италийска-тъ конвенция произвела въ Австрія живо впечатление; зашто-то иѣмски-ты вѣстници ся занимаватъ много за нея. Споредъ тѣхъ, тая конвенция не щѣла да стане прѣдметъ за прѣговори само съ

Римъ, въ още нѣсъ Австрія. До сѣга, тѣ още не была съобщена на Виенна; нѣ ся виждало че Франція щѣла диспро-води единъ особитъ вѣломощникъ който да оправдае тоя актъ на Римъ и на Виенна, и да развѣи идеи-ты на императора Наполеона

Отъ друга страна извѣстиятъ че Императоръ Наполеонъ патоварилъ конгрѣ-адмирала Ларансеръ съ една служба за Виенна. Споредъ слухове, кои-то сѣ раздали въ Парижъ, французско-то правителство проводило француско-Италийска-тъ конвенция на С. — Петербургскія-тъ кабинетъ, на берлинскія-тъ и на мадригскія-тъ за да я удобрижтъ и приемжтъ. Тѣя слухове забележавъ че тѣ не ся проводила и на Англія, зашто-то тоя актъ ся загворилъ со съгласіе-то на Англійскія-тъ кабинетъ.

Казважъ че францускיא-тъ **Мониторъ** щѣлъ да издаде единъ манифесъ отъ страна на императора Наполеона, въ ко-го-то щѣлъ да изложи на европейскія-тъ кабинети нужность-тъ за едно общо смаяваніе на воиски-ты и щѣлъ да направи въ него едно формално прѣдложене за обрѣзжване.

Въ бр. 25 **Съвѣтника-тъ** обнародва една дописка отъ Сръдецъ коѣ-то дава радостна-тъ новина че съгласеніи-ци-ти ни въ тоя градъ не прѣйли и че нещжтъ никога да приемжтъ Доротея „Дорогеево-то“ прѣиманіе у Сръдецъ за владѣка е едно отъ най невъзможни-ты .. (Средечани) казватъ: Дорогей, макаръ и отъ ищемо-то духовно началство да ни ся праща за владѣка, пакъ ни варенъ ни *печенъ* можемъ да го прибиремъ... Тука сръдечани ся съземаува-тъ и, при слухъ-тъ, че Дорогей е близо да дойде у Сръдецъ, даватъ си единъ другиму честно слово че, братски, задружно ще постояневуважъ ни но ни какъ-тъ Доротея да не прибиратъ, а ако дойде насилкомъ пакъ *грозно да го исти-катъ*. На това отгорѣ и жалба до честно то ни правителство веднага нареждатъ, въ кои споминаватъ сѣ молби

оскоро да ся погрыжи да ги развърже отъ жи-ты на фенерско-то сборище.

Нѣй не ся съмнѣвахми за това родо-любиво и народно постѣпаніе на съотечественици-ты ни въ Сръдецъ. Тая тѣхна постѣпка заслужва отлични похвали и нѣй намѣсто сми имъ отдавали тая почестъ и тона уваженіе, че тѣ най много отъ сички-ты, съ народно-то си поведеніе, сѣ спомогнали на добрия-тъ ходъ на въпроса-тъ.

Нужда-та коѣ-то имаме за построение-то на едно Централно училище въ отечество-то ни е голѣма.

(Продълженіе и край).

Отъ такова училище трѣбвжъ да ся учакватъ достойни учители за цѣлжъ Българіжъ. Такова училище за да ся основе, трѣбва отъ малко малко, по слѣдующій начинъ да ся нареди.

Първо, кое-то е най нужно и неизбѣжно за туй училище е туй: да ся не-проси отъ Н. И. В. царъ-тъ ни да упрѣдѣли той надзирателство, на кое-то въ рѣцѣ-ты да бѣдажъ сички-ты правила-канони на това училище, кое-то по тѣхъ да го управлява. Второ подъ прави-ла-та и закона-тъ на това училище трѣбва да сѣ подчинени сички-ты други училища по Българіжъ, и малки и голѣмы и да сѣдватъ по тѣхъ, тѣй, што никои учитель на никое училище да не може да ся приемне безъ знаніе-то на негово-то (на ц. училище) надирателство кой-то желае, или кой-то ся выка отъ нѣкожъ общинѣ за учитель, трѣбва тоя да ся представи на това надзирателство и да даде испитъ на знаніе-то си предъ него, и тѣй то спроти знаніе-то му ще му упрѣдѣли и мѣсто за учителство.

Трето, туй училище трѣбва да ся съгради по среджъ тѣхъ на Българіжъ-или въ Пловдивъ, или Търново, а не на друго

ПОДЛИСТНИКЪ

НА

„Българска-тъ Пчела“

Накратко

За състояніе-то на Български-тъ училища. (1)

отъ

Р. И. Блѣскова.

Въспотпрѣговоръ.

Видишъ ли тѣжи ражъ, рече баща ми по нежъ ще глѣдашъ да намиращъ Великденъ и други-тъ дни прѣвъ годнижъ тѣ, парѣжъ по прѣсы-тъ на ражъ-тъ. Сѣга моя-та работа, и сичко-то ми за-ляганіе, бѣше да изучжъ тѣжи ражъ; нѣ никакъ ми не стигахъ ума какъ ще стане това. Послѣ ми обадижъ, че имало единъ човѣкъ да разбира и ще ми

научи; той ся зовеше Танко Капановъ. Азъ отивамъ при него, моля му ся да ми покаже кое какъ е, и той ми неотказа, обаче нѣи та му запомни сичко! Денѣ — нощѣ, азъ трѣбваше да ся бѣхъ съ ума си докажъ му разумѣжъ; пакъ неможахъ да запомнѣжъ нищичко! — Това бѣше Ариметика-та издадена отъ Покопника Х Павловъ Дупничанинъ; друга-та — Писмовникъ отъ сѣщія. Колко го за вторѣ-тъ книжжъ, тѣ бѣше лесна за мене; зашто то разбирахъ шо-то про-читахъ въ нежъ, и зехъ да прѣписвамъ отъ примѣры-тъ и да сравнявамъ нѣкои отъ тѣхъ, кои-то ми ся виждахъ за по-добры да напишжъ нѣщо до нѣкой си мой познайникъ; или кога-то отиджъ нѣдъ надолечъ, думажъ си на ума, щѣ пи-шжъ на родители-тъ си, като глѣдамъ на тѣжи книжжъ; и наистинжъ, слѣдъ 2-3 год. като ся случи да ся поодалечжъ тѣтъкъ облизу на едно село, кое-то ся зове Сонотъ, зехъ да търсжъ примѣри,

като за себе си, да ги прѣписвамъ цѣ-лы, и да ги направжъ писмо, кое-то не-прашахъ на баща си. Нѣ колко успѣ-но ми бѣше, кога-то искахъ да прѣпи-ражъ нѣщо! тогава трѣбаше да прѣобѣ-ражъ сички-тъ листѣ на **Писмовника**, и да земамъ отукъ оттамъ думы, кои то-никакъ не можяхъ да парѣдѣжъ, дѣто при-личаше; зашто-то азъ нѣмахъ никакво-понягіе отъ наукъ и сичко прочитахъ Папагалскы.

Нѣ малко по малко тѣя и други кни-жжы, а особенно **Св. Исторія на новыя и вѣтхый завѣтъ**, поразбудижъ у ме-не, шо-годѣ, желаніе и любопытство за-да искамъ да прочетъ всякъ книжжъ и да научжъ нѣщо отъ нежъ, додѣто най-сѣстѣи ся зачена въ сърдце ми мысль да стаиъ **Даскалъ**.

Не ся мина много врѣмя кѣга-то една ненадѣйна случка, причинена отъ мож-жъ глупость, или по право, отъ мож-жъ лудость, мя хвърли на чужды градъ, дѣто испаднахъ до толкова бѣденъ, шо-то нѣмахъ въ дѣ-ба си *пухната парж*, што като хора-та дръжжъ на гърба си. Доволно врѣмя азъ прѣминахъ въ това състояніе, и много мѣжы и неволни прѣ-карахъ, безъ да има кой да мя приглѣ-да, или настани въ нѣкожъ работъ Занаятъ-жъ, шо бѣхъ научилъ отъ баща си, ми послу-жи, колко да е, да си искарамъ хлѣ-ба; обаче за злжъ моѣ честъ, въ тоя гра-дѣ нѣмаше Българи обушари, и азъ бѣхъ принуденъ да пристанжъ у одного Турчина, кой-то не вѣше злжъ човѣкъ, нѣ азъ ненавикижъ да сѣдѣжъ при чю-жди хора, никакъ не бѣше ми присър-це да живѣжъ усамотенъ на такова мѣсто.

При сички-тъ мои глупости и незго-дности, никоги ми неизлазаше отъ ума името **Даскалъ**, и токо мя блѣзѣше

мѣсто по крайщата на отечеството ни. (Съгласно с) Тия правила и тия заповѣди трѣбватъ да се свѣтатъ и не нарушаватъ, щото съвѣсти, кой си заложил да имъ противудѣйствува, да си накаже споредъ нарагратъ на грѣшникъ-тъ имъ, кое-то ще извършва надзирателство поставено отъ царска страна.

Тѣй ако се построи и нареди това училище, можеме учивъ добри успѣхъ и полза на отечество-то ни. Ако ли малко отсѣжнимъ отъ такъва едина правила, то да знаемъ, чи сме си се тѣдѣва

Мислимъ, чи не ще да е излизало да поговоримъ малко и за женскъ-тъ страна. Това училище трѣбва да има пѣкакви и особни правила и надзоръ за външнѣта и на женскъ-тъ полъ. Истина и мѣжката страна не е чакъ до тамъ успознала сѣдѣностъ-тъ на образование-то. И женскъ-тъ ъ е сѣвѣтъ зацѣпала. Единъ образованъ и всѣтанъ Българинъ, за да иска подобна нѣму, женъ не знае отъ дѣ и какъ би ъ намѣрилъ въ България; защото-то дѣ и какъ сѣ образовали жени-ты ни, за да бѣдѣтъ та мѣя, какъ-то си искатъ? Дѣ имавъ България такова училище, отъ кое-то да излизаватъ ученици, кои-то да сѣ разумни, какво сѣ тѣ, и какъ трѣбва да живеятъ? Има по нейе девически училища, нѣ какъ-то — колко-то да сѣ научатъ да прочитатъ и да занесаватъ, а друго нищо. Те сѣ оставатъ пакъ таковы, какъ-то сѣ си бѣе — както сѣ ги научили техни-ты стари майки. Освенъ дѣто не знайтъ нужди-ты рѣкоделія, нѣ и отъ сѣжъ другъ страна изгледватъ кѣто дивы. Нито знае какъ да сѣ обнесе и разговори съ човека, нито можемъ да чиемъ отъ нейни-ты уста дѣма, кой-то да може да превлечениманіе-то ти на себе, и да може да ти направи да мислишъ, чи имавъ другаръ, кой-то ще ти въсѣга дѣца-та както треба; кой-то ще ти бѣде утѣха и увеселение до смъртъ, и кой-то ще може да ти направи честитъ въ живота си. Напротивъ дѣца-та ти при такъвъ майкѣ оставятъ най развратни, най глупавы, и пѣны сѣ укорителны речы, сѣ псуване и блядословіе! Ты колко и да тропишъ около техъ, те си биватъ пакъ голы ходѣтъ по сокаци-ты да сѣ въргалѣтъ изъ калъ-тъ учанавы, ударпаны кѣто цыганчета, и въ сѣдружество сѣ най развратни-ты дѣца, учѣтъ сѣ на техни-ты примери и оставатъ наосны отъ техно-го развращаніе до големи. На училище ако го проводимъ майка-та го и тамъ повреждава и отъ опѣсѣ охотѣ, кой-то може да има то дѣте кѣмъ наукъ-тъ, отдели. Ако му сѣ нешто учитель-тъ поскара или го попкаже, ти тоя часъ отива при учитель-тъ, сѣ отворени уста, кои-то бѣюктъ най глупы и най ничтожны речы, укорява учитель-тъ за що е ударилъ или

(*) Въ брой 18 на Свѣтъникъ-тъ отъ Августъ 1. прочетохъмъ изложение върху тоя предмѣтъ. Тамъ сѣ говори, чи трѣбва такова едно училище да сѣ устрои въ Цариградъ. Не кѣто гледане много то причини, кои-то напредставятъ, много-то сѣ пѣны кѣмъ успѣха-тъ отъ тоя, приемаме сѣмѣностъ, да кажемъ на Г-стѣму, чи туй, дѣто той казва, чи е най право въ Цариградъ да сѣ устрои тоя училище, не е право. Цариградъ е едно далеко мѣсто отъ сички-ты страны на България, мисляна има да пожелаѣтъ да идѣтъ да сѣ учѣтъ въ едно такова училище, въ рѣстоианіе-то между село-то му и столица-тъ, че го възражатъ. Друго въ столица-тъ сѣбъ знае, чи е сичко много по сѣмѣно отъ други-ты мѣста, кое-то ще бѣде много голѣма прилика на сиротинскы-ты дѣца да идѣтъ да сѣ учатъ. А по други мѣста, кѣтъ Тириово или Пловдивъ, и близо и по естѣно сѣмѣно нѣщо, много ще помогнатъ на сиротѣ-тъ за да идѣтъ да сѣ учѣтъ въ такова едно училище

искараѣ дѣте то ъ, сѣ кѣ-то отерѣща и учитель-тъ отъ него, и дѣте то отъ наукъ-тъ. А женскы-ты ти дѣца, кои-то по най много оставатъ къщны въспитаници на майкѣ-тъ. тѣ кѣто ежедневно сѣ майкѣ-тъ имѣтъ работѣ, да ли ще бѣдѣтъ по добри отъ наукъ?! То сѣ разумева, чи ако не бѣдѣтъ кѣто техъ, трѣбва да бѣдѣтъ единъ стѣпенъ по горе отъ техъ въ развѣж-тъ. И щомъ кѣто сѣ уженаѣтъ, тѣку видѣмъ следъ малко време, чи почнатъ да сѣ качатъ, да сѣ бѣжѣтъ и най, после да сѣ напушатъ. Такава жена друго нищо не знае, освенъ да сѣ кара за най малко нешто, да говори най лошы думы и др. т. А колко за мурафетъ, да варди екопоміе въ къщѣ-тъ си; да тѣ упересѣ екопоміе, да ти сготви естѣе хубаво сѣ економіе и др. т. то е у нежъ страна. Ти нищо ново не приема да ѣмъ научишъ, нѣ сѣ държи, кѣто сѣпецъ за тоягъ, за онова, кое-то е приела отъ майкѣ си.

Единъ Ловчанинъ.
следва ще.

Кой-то българинъ свърши учение-то си въ чужда земя, той не ма духъ народенъ — духъ Българскій. (!)

Въ 17-й 18 брой (и слѣдва) на Българска сръщаме членъ, написанъ сѣ цѣль да открие вървѣж-тъ на наши-тъ, по България училища, и заедно сѣ това да покаже нужда-та, за едно Централно въ България училище. Отистинна, училищній въпросъ заѣма сега първо-то мѣсто въ наши-тъ вѣстници и въ народа, състоианіе-то на училища-та ни, по всѣдѣ въ наше-то отечество, е жалостно и совеъмъ въ развала: За това нужно е сѣга най вече, да сѣ откриватъ болки-тъ на наши-тъ, и тѣй бѣдѣни училища; да сѣ поддържа и успѣва въпросъ-тъ, до дѣ достигни цѣль-тъ си. Безименний съчинитель на статья-та: „Нужда-тъ, кой-то имаме за построение-то на едно централно училище у насъ си е голѣмъ“ испѣлани малко много това за кое му и благодаримъ... Нѣ никакъ не можимъ му простѣ слова-та, [бр. 18 ст. 68] кои само тогава могли бы да бѣдагъ прави и истинни, кога-то наше-то отечество достигнѣше до такава стѣпенъ въ учение-то, що-то неговѣ тѣ сынове сѣ неуждаватъ да ходѣтъ по чужди мѣста, [що е и тогава невъзможно] и да достигватъ висока-та си цѣль въ своитѣ предѣли. Никакъ не щемъ му простѣ, казвамъ, защото-то той, безъ да помисли тѣй безумно, напечатѣ слова и мисль, коя уби и нарани толкова жалки, измѣчени далечъ отъ отечество-то си души! Ето неговѣ-тъ слова: „който иди въ Парижъ, враща сѣ цѣль Французинъ (!) надѣхавъ сѣ французскій духъ“ Кажи ми, моля, Г-не безименний, кой е гоѣ Българинъ, шо е свършилъ въ Парижъ науки тѣ си и е сѣвѣсъ французинъ? Имали такъвъ Българинъ по между народъ-тъ ни? Азъ незная. „Кой-то иди, продължавай той, въ Москва, Одесса, Кіевъ и по други мѣста въ Русіа, враща сѣ свършенъ Русинъ и оше повече жестокъ отъ руски-тъ благородници!“

Сстрадалци! отдалечени отъ баща и майка, далечъ въ чужда за васъ земя, ето юзда, коя ви сѣ дава за ваши-тъ майки, търпениа и най доина бѣдѣностъ (!) Кажи ми, неблагодарний братъ, пакъ ви питамъ, кой е онзи българинъ, шо е свършилъ до сега добръ въ Русіа и сѣ бытъ по жестокъ отъ руски-тъ благородници, кѣмъ свои-тъ сѣбратѣ? Дали

Филаретовъ кой сѣ майки едва свърши учение-то си въ Русіа, завърна сѣ въ отечество-то, въ малко врѣмѣ принесѣ плодѣ и загина (защо?) младъ, е бѣдѣ такъвъ и получава слѣдъ смъртъ-та сѣ сѣща причина умрѣ младъ и зеленъ, и ли други и други? За сичко това, же-стокий братъ, кѣмъ свои-тъ страстѣнони братѣ, нека ви отговори съвѣстѣтъ. Защо-то бѣдѣчѣе въчно, ще бѣде, струва ми сѣ, да сѣ осѣждаватъ, тѣй горчиво и презиратъ оны наши сынове, кои-то, както и сами казвате, въ странствіе сѣ трѣгнали да черпатъ плодѣ и да го принесатъ въ отечество-то си, отъ шо малцина живи сѣ вращатъ! Жестоко и противопародно е да сѣ клеветатъ (както сѣ е въоружилъ сега вѣстникъ Турція) оны на кои-то дѣжи наша-та нѣдѣжда за наше-то просвѣщеніе. Нѣе ще ги спрѣмъ, тѣ ще преглѣнатъ и послѣдѣна-та горчива чаша, нѣ тогава?... Нашъ царъ, нашъ общій баща иска по всѣде просвѣщеніе въ чада-та, а отъ дѣ ще доди то? — отъ западъ? Да. Въжда сѣ това да е желаніе и цѣль-та на вѣстникъ Турція, и за това сѣ е така силно въоружила сѣ клеветѣ и не иска да пропусне ни единъ сынъ отъ сѣвѣръ. Защо? това ни казва и оше ще ни каже, вѣст. Турція.

Нѣ вы сынове Българи! кадѣ-то и да сѣ сѣ распраснали по чужди земли и царства да сѣбиратѣ отъ учение-то сладкы плодове, кои-то да принесете на майкѣ-тъ си бащинѣ родниѣ, не отчайвайте сѣ въ начато-то поприще, знайте и бѣдете увѣрени чи нашъ баща ще бѣде правосуденъ кѣмъ зло-то и добро-то и не ще слуша клеветѣ-тъ, кои, навѣрно ще ви сѣпрождаватъ въ вѣчѣ-та ваша жизнь. А оны отъ наши-тъ сѣбратѣ шо ви оскорбѣватъ, простете имъ, защото-то не знайтъ шо правятъ и говорятъ.

А васъ, Г-не безименний, като сѣ устрои централно-то училище, а то ще сѣ устрои, защото-то нужда-та, само за едно централ. училище, е голѣма, та тогава като стани ша ва опитамъ: отъ какъвъ духъ учители ще гуѣте въ цен. училище? За да не забравите слова та конса излезли отъ ваша та рѣкъ, азъ щѣмъ ги припомни: никой българинъ, кои е свършилъ науки-тъ си вънъ отъ България, нѣма въ себе си духъ българскій-ни е българинъ.

Браила 29 септември

Д. Вѣскова.

Нѣй гуждами подола прѣдѣ очѣ-тъ на читатели-тъ сѣ брошура-тъ за коя-то извѣстимъ въ миналѣтъ брой.

Ако казахъмъ че ще я обнародвамъ и ако стоимъ днесъ на дума-тъ си, то не е защото-то отдавали нѣкаква важность на онова кое-то тя казва. Нѣй я прѣдлагамъ на читатели тѣ си като една поность, като едно нѣщо... любопытно, и въ сѣщо-то врѣмѣ... глупаво. Да, наистина, болгарска-тъ брошура е глупава въ сѣкое отношение: глупава въ ума-тъ кой-то я е намыслилъ, глупава въ диктуваніе-то си, глупава въ испѣніе-то си.

Като я прочитамъ нѣколко пѣти за да откриемъ нѣщо сѣмѣствено въ нея, нѣщо основно, нѣй сѣ чудимъ и си думаемъ да ли по добро литерално и политично произведение не може да излѣзе отъ Болградъ, гдѣ-то има централно училище и гдѣ-то, кое-то е и истинна, нѣй обичама да гуждами огнище-то на просвѣщеніе-то на Българи-тъ.

Обаче това чудение сѣ махна отъ па сѣ като прибѣгнахъмъ до свѣденія. Отъ гѣ свѣденія произлѣзва че безименний-тъ ѣ съчинитель не е Бессарабѣцъ, какъ-то обича да сѣ казвава; че безименний-тъ ѣ съчинитель не е единъ, нѣ сѣ двѣма, отъ кои-то едина-тъ показва а други-тъ писалъ; че прѣди да сѣ печата тая брошура, болгарска-тъ печатница или по добръ, комитѣта-тъ, испѣлнитѣ отъ вѣтрѣ много нѣща, много глупости, кои-то не были за прѣдъ хора; че, най послѣ, ти сѣ напечатала тѣй какъ-то я виждатъ читатели тѣ си по доло.

Жално ни е, нека го кажемъ, прѣди да видимъ какво иска тая брошура и какво сѣдържава, жално ни е, думама, за гдѣ-то двѣма та ѣ съчинители сѣ дали нанусѣ пари за напечатване-то ѣ; защо-то, какъ-то казахъмъ, ти не заслужава да сѣ даватъ пари за нея, а друго, нѣй быхъмъ я въѣсѣли безплатно во вѣстника-тъ си, ако съчинители-тъ ѣ благоизволиха да ни я съобщатъ, сѣдруженѣ сѣ подписѣ-тъ имъ.

Тѣй казанъ, некъ видимъ сега какво иска рѣчена-тъ брошура.

Споредъ нея, въ 15-тъ брой на Пчела-тъ сѣ проявили кондиції на единъ ортакчиликъ на браилскія-тъ листѣ сѣ другъ единъ листъ, кой-то сѣ издава въ сѣпъ Бенедето подъ название Турція

Се споредъ сѣща-тъ брошура, доказателства-та на тоя ортакчиликъ были: 1-о мѣчан ето на Пчелата относително за онова кое-то пише Турція, 2-о подиманіе-то направено на Свѣтъника-тъ за гдѣ-то не отговарилъ на клеветѣ-тъ на вѣстникъ Визандіесъ противъ, народѣ-тъ, а стоялъ будѣнъ на казанѣ-та на Турція противъ чорбаджі-тъ; и най послѣ 3-о мѣчаніе-то на Пчела-тъ прѣдъ клеветѣ-тъ кои-то Турція обнародвала противъ учители-тъ като ги направила бунтовнически агенти, кои-то препродавали и раздавали бунтовнически буквари и брошури.

Наистина такива доказателства за да сѣ подгърди единъ такъвъ голѣмъ ортакчиликъ, кой-то имавъ твърдѣ голѣма и разорителна цѣль сѣ твърдѣ много малки и маловажни и съчинители тѣ на брошура-тъ като сѣ я гласили, сѣ имали негли съзнание за това нѣщо. Дѣйствително, какво произлиза отъ сички-тъ тѣя доказателства? и какво може да сѣ извлѣче отъ тѣхъ за полза на минимѣ-тъ ортакчиликъ между два-та вѣстника? Ако отъ мѣчаніе-то на Пчела-тъ относително кѣмъ Турція, ако отъ дума тѣ клеветѣ употребѣна за Визандіесъ и отъ думатѣ казанѣ употребѣна за Турція, ако отъ мѣчаніе-то на Пчела-тъ върху онова кое-то казала Турція за учители-тъ, ако, отъ сичко това, думама, слѣдва, че листѣ-тъ ни е сѣгласенъ сѣ сѣбенедетѣ-тъ листѣ, и отъ това сѣгласіе сѣ установило ортакчиликъ, то сѣгува ни сѣ, че това е твърдѣ малко за да докаже едно толко голѣмо нѣщо и едно твърдѣ нещастно орѣжіе употребѣно противъ кого да е!

Съчинители-тъ на брошура-тъ иска-тъ да научатъ защо Пчела-тъ не отговаря на Турція. Защо не отговаря? — На какво да отговаря, могатъ ли ѣ го каза? Дали на сичко онова кое-то ти пише противъ чорбаджі-ты, противъ прѣдставители-ны, противъ Свѣтъника-тъ? И тѣ сѣ тѣхъни сметки помежду имъ и Българска-тъ Пчела нѣма нищо да прави тамо, тѣ сѣ техни лични рѣсправи, кои-то неиматъ нито сѣръска сѣ народни-ты интереси, нито спошеніе сѣ

народа-тъ Пчела-тъ е и е била сѣко-
га тамъ гдѣ то ся касае за народа-тъ,
за народни-ты интереси, за народни-
ты нужди и за сичко кое-то ся относѣ
на народа-тъ. Ако тя излѣзе отъ тамо
пзлза отъ программа-тъ си, загубва и
цѣль-тъ си.

До сега какво е писала Турция? При-
канала ли е народа-тъ да признае
фанариотскія-тъ патриархъ? Възбудила
ли е народа-тъ да ся увлече въ неща-
стни-тъ заблужденія на уни-тъ и да
прибѣгне къмъ папа-тъ. До сега, ний не
сми видѣли нито прочели въ Турция та-
кова нѣщо.

Нъ кога-то видимъ това, кога-то Тур-
ция започне да приказва народа-тъ къмъ
едно-то или къмъ друго-то; нека на-
ши-тъ съотечественици сѣ увѣрени че
ще бждемъ отъ първи-ты за да защи-
тимъ народни-ты интереси, да ги запа-
зимъ отъ опасность и ще гудимъ си-
чки ты си сили и сички-ты си трудове
въ това.

На съчинители-ты на рѣчена-тъ бро-
шура—ся виждало че има Пчела-тъ
ортакчелькъ съ Турция, като тя ся нае-
ла да опровергава клевети-ты, кои-то
Визандисъ писа противъ Руссенски-ты
ни съотечественици по случай на при-
ключеніе-то отъ 16 августа и сѣ кои-то
гледаше да представи народа-тъ ка-
ко побуденъ отъ бунтовнически коми-
тетъ, а като оставя Турция мирна и въ
расположеніе да нише сичко противъ
чорбаджіи-ты, противъ представители-ты
и противъ Свѣтника-тъ. За отговоръ
на това ний ще кажемъ на съчинители-ты
на брошура-тъ сѣщо-то онова кое-то
имъ казахми и по горе, сиречъ че кле-
вети-ты на Визандисъ докачватъ наро-
да-тъ и народни-ты интереси, а клевети-
ти—защо-то клевети искатъ да казва-
ми съчинители-ты на брошура-тъ—а
клевети-ты на Турция докачватъ само
некои личности, за кои-то не е дадено
на Пчела-тъ да излезе защитница и по-
кровителка.

Най послѣ дохожда и последнѣ-то
доказателство на ортакчелька-тъ на Пче-
ла-тъ съ Турция. То е че браилскія
тъ листъ неслѣ въ уваженіе клевети-
ты кои-то той послѣднѣ-тъ листъ писа-
лъ противъ учители-ты въ 4-тъ си брой.
И това доказателство не е по основно
отъ други-ты, нъ, ний като търсимъ въ
сичко правда-тъ не можемъ да не от-
дадемъ въ той случай на съчинители-
ты на брошура-тъ. Тоя клевета, хвър-

лена върху учители-ты е отъ най чер-
ни-ты, зашто-то колко-то учители-ты сѣ
бунтовнически агенти въ България, толко
редакторъ на Турция е бунтовникъ въ
Цариградъ. Нъ, за зла частъ и за на-
сѣрбеніе на съчинители-ты на бро-
шура-тъ, ний нито сми видѣли броя-тъ
на Турция за кого-то тѣ говорѣтъ. Не-
знаемъ, по какви причини, по причина
на ортакчелька-тъ ни ли сѣ Турция или
по нѣкой друга, намъ непозната бройо-
ве-ты и кои то до сега е приѣла ре-
дакция-тъ на Пчела-тъ сѣ 1, 3, 6, 9;
други-ты нито ги е видѣла, макаръ и
да е писала веднѣждъ за това.

Нъ, като съчинители-ты на болгар-
ска-тъ брошура нѣ гуждатъ въ пѣтъ
да познаемъ такива клевети, ний ще си
направимъ една длъжность да говоримъ
за тѣхъ като ся прѣстави прѣви-тъ
случай.

Ето какво имъхми до кажемъ на ка-
званія-та на съчинители-ты на брошу-
ра-тъ, на за оправданіе, зашто-то ний
нѣмамъ нищо кое-то да тѣжи на свѣ-
стѣ тѣ ни, нъ за едно просто изгѣ-
дваніе на истина-тъ. Ний можяхми да
кажемъ още по много, нъ ний ся огра-
ничихми въ излаганіе-то на общи па-
чала, на начала-та кои-то начртаватъ и
сѣ начртавали до сега рѣчи-тъ на Пче-
ла-тъ.

Нъ, едно нѣщо, кое-то скочи предъ
очи-ты ни като четяхми тая брошу-
ра, и кое-то сѣкой отъ читатели-ты ни
негли ще разумѣе, че на безимени-ты
съчинители е толко по жално за чор-
баджіи-ты кога-то ся пишъ противъ тѣ-
хъ, колко-то малко имъ е жално за на-
рода-тъ, кога-то той ся намира изложе-
нъ на опасности, и толко повече ся ста-
раемъ да защитимъ чорбаджелька-тъ
коло-то по малко народа-тъ.

Читатели-ты ни могатъ да видѣтъ
това като прочетатъ брошура-тъ; тѣ мо-
гатъ да видѣтъ, думамъ, какво напе-
гирика правятъ съчинители-ты на бро-
шура-тъ върху чорбаджелька-тъ и прѣд-
ставници-ты му. И това ни дава при-
чина да вървѣмъ, че съчинители-ты и
сѣ или нѣкои чорбаджій, изгубени и за-
хвърлени въ Бессарабія и во Влашко.
или сѣ ся показали защитници на чор-
баджіи-ты.

Народно напоминаніе къмъ вѣстни-
ци-тъ „Турция“ и „Българска Пчела“,
отъ единъ Бессарабски Българинъ.

Въ 15-й брой на „Българска Пчела“,
редактора-тъ и сѣ единъ членъ подписанъ
„Руссенско-то приключеніе и свѣтника“,

позволява си да покаже този пактъ малко
по извѣ потаенный духъ на листа си. и
пооткрытъ. неволно, маска-та, която е до-
сѣга твърдѣ масторски носилъ. Безъ да
чакахми да видимъ, въ него ся проявилъ
кандиди на сданъ ортакчелькъ на
Браилскіи листъ сѣ другъ единъ листъ,
койго ся издава въ Сантъ-Бенедето подъ
название „Турция“.

По длъжность къмъ правда-та и исти-
на та ний ся турѣмъ въ трудно-то и мъ-
чно-то положеніе да отговарѣмъ на тѣхъ
два вѣсника за да пояснимъ тѣхно-то
союзничество и неговы-тъ вредителни
послѣдствія.

Види си, че не е едно просто сою-
зничество отъ тѣзи какви-то не сѣ ли-
сували никога между газетари-тъ на си-
чки-тъ народи, намъ подобни, което кара
редактора на „Пчела-та“, да не глѣда
на средства-та, които употреблява за
за да събори редактора на „Свѣтника“,
или и самый листъ на цариградска-та
община.

Ако да търсимъ въ Браилскія листъ
по-голямъ нѣкой цѣль, намирамъ една и
твърдѣ голяма, колко-то и разорителна
за цариградска-та Българска община.
Дай Богъ, да сми изгнани въ заключенія
та си, по тогива ний не разбирамы ст
каква полезна целъ ся е дало мѣсто въ
подписника на „Пчела-та“ въ брой 12 и
като исторически факты, статія-та подъ
заглавие: Народна-та Църква.

Редактора-тъ на „Пчела-та“ не по-
мѣстова, казува, статія безъ подписъ на
каково чесо лице ся е увѣрилъ и е прие-
лъ да турѣ прѣдъ публика-та една не-
подня лъжа, толкост гнусна колко-то осж-
дена отъ сяки разуменъ человекъ съ
насмѣшка?

Браво на наша народъ като е билъ
толкост готовъ и усърденъ да принесе
миліони-миліони грошове за Българска-та
въ Цариградъ църква! Това ако е истина
Българи-ти отъ Бессарабія, наши-те ко-
лонисти, като по доли въ оуи време въ
Българщина-та си трябва да ся спомог-
нали попе, споредъ една възможна съ-
размѣрность отъ помняти-тъ миліони.
стотина хиляди гроша. Престоя отъ
сички-ти страни наши-ти Българи да
скажатъ, ако имъ стои това Браво!
колко-то за насъ ний знаемъ добре, че
не ни ся пада, зашто-то не сме дали
нищо до сега на Българска-та църква
въ Цариградъ.

Де ся наидохъ тези усърдни Българи

да сръпнатъ миліони грошове въ касса-
та на Българска-та църква ний не знай-
мы. А и редактора на „Пчела-та“ знай
добре, че и сега още и ма тѣхъ Българе,
коиго да даватъ миліони, следовательно
тези миліони събрани въ Влашко, Сърбія
и Россія отъ не-Българи, кой ги е далъ?
Това остава на читатели-ты да го докаж-
датъ. Негова милость показва само пле-
ника, комуто трябва вратия-та, нека ѣ
памери. . . Меншиковъ подарилъ три ми-
ліона гроша!

Отъ появленіе-то на вѣстникъ „Турция“
слава Богу „Пчела-та“ не намери нищо
въ него криво за да го опровергае, и
впада ли въ народни-ты интересъ да вме-
стѣва членове, или да даде мѣсто въ листа
си на нѣкой статія, врѣхъ неерпестивно-
сти-те на този листъ! Може ли ни каза
Редакторъ-тъ на „Пчела-та“ че до сега
не му е доходила баримъ една статія за
да помести на счетъ на вѣсника „Турция“?
Падна ли той въ отвѣтственность предъ
никое началство ако поместѣваше такава
статія или чоне отъ себе си казваше
нищо за този вѣстникъ, както прави и
пр. и за „Свѣтника“? Или не намира въ
този листъ нищо противонародно? не, и
не. Истина-та е обаче че редакторъ-тъ на
„Пчела-та“ ако се осмелѣваше да хортува
за този вѣсникъ, принуденъ беше да
основида една истина че той е исфелитъ
за народа ни, а тогива падна въ отвѣт-
ственность предъ... предъ... оуи заведе-
ніе, на което той е длъженъ, може бы,
да исплаца никакви обязанности или обе-
щанія; ипакъ той на бы писалъ тѣй както
пили днесъ въ този органъ, който браил-
ски-те ни съотечественици сѣ учредили
за добро-то и успеха на народа ни.

Подиръ тѣя нека дойдемъ на статія-та,
коя-то ни искара да земемъ предъ видъ
и по ветхи-те членове на „Пчела-та“, и
да направимъ едно разглежданіе; зашто-
то „Свѣтника“ може бы и да не въспри-
еме да отговори на една нейна безгра-
сѣдность, т. е. на редактора и

Намереніе-то ни не е да земемъ съ
това изложеніе страна-та на свѣтника
срещо „Пчела-та“ нѣто искамы читате-
ли-те да мислятъ че безусловно сичко-
го одобряваме на „Свѣтника“. И тамъ
до преди скоро се проявлявахъ слабо-
сти-ти на редактора и по и те не
останахъ безъ приличны-те забележаванія.
Ний искамы да кажемъ на Браилскія ли-
стъ само: че приклено върлува врѣхъ

нѣщо, че щѣ сполучиъ това. Наученъ
да живѣхъ селскы, никакъ сърдце ми не
придѣваше да сѣдѣ въ града. Чѣстѣ-
та ми спомогна (не помня какъ ся слу-
чи) да ми прибере единъ Попъ, кой-то
обыхождаше села-та да събира жито
мысленикъ, за С-тъ Синаѣ. Тоя Попъ
бѣше май слудничавъ, нъ, ако ще, ду-
махъ си на ума, не ли щѣ ходѣхъ съ не-
го на конь и да ся понагѣдамъ пакъ
на зилени-тъ равнини, на сѣчасгы тѣ дѣ-
рве-та и да поиямъ селскы-тъ топлѣчки
питы сѣ присно сыренце? Тѣй единъ
пролѣтенъ день ранко потеглихми за се-
ла-та, и моя та радость бѣше неописа-
на! На коніе ные, придружени сѣ е
дного Турчина йсакій, зарѣдихми села-
та и, дѣ сѣ зло дѣ сѣ добро. събира-
хми и прибирахми за С-тъ Синаѣ, кой
сѣмѣше да ни ся опре за да не плати
уречено-то? Попъ тѣ имаше царскы фе-
рманъ, кого-то носѣше въ единъ сребар-
нѣ длъгпеста похлупкъ, провесена отъ
прѣдъ сѣдло то на коня.

Полека лека Господаръ-тъ ми, Попъ
С. мя обикна, и азъ го слушахъ за ка-
кво-то ми заповѣдаше: коніе-тъ чешѣ-
хъ, нагѣдѣвахъ ги, ако мя смѣреше

за нѣщо, прѣмѣлѣвахъ му, кога мя пра-
теше да выкамы селскы чорбаджій, тиче-
нкомъ отивахъ и, яка-пача, довеждахъ
му го завчѣхъ, а най много мя обича-
ше зашто-то и двама бѣхми, токо рече-
на единъ умъ—слудничавъ; кога-то мя
наполяржише, азъ ся смѣяхъ, а кога-то
сѣбръкахъ, моляхъ му ся да мя при-
сти и пр.

По села-та имаше рѣдомъ черквы;
заго моя-тъ Попъ си отчиташе навечеръ-
къ-тъ въ камѣ, дѣто отивахми на ко-
накъ; напѣтъ караше и мене да мучетъ
Свѣтій Вѣже и друго що-то знаяхъ.
тѣй, тѣй. отгукъ отгямъ за 5 6 мѣсецы;
додѣго ходихми отъ село въ село, азъ
ся понахренахъ, и зехъ да пѣхъ бѣля;
Господи возвахъ, и по нѣкой пѣтъ да
канерхвахъ прѣдъ свѣтници-тъ въ нѣ-
цѣ, а най-драго ми бѣше кога-то ми
рече: хайде да пѣемъ въ единъ
гласъ, Огъ юности мояя мнози боре-
та мя страсти (че боряхъ ли ни нѣ-
къ страсти-тъ и двама)! и, Непавидя-
щій Сіона посрамисте ся отъ Госпо-
да и пр.

Веднѣжъ ся случи да отидемъ у едно
големо село дѣто си правяхъ новѣ чер-

ковжтокиищо бѣхъ ѣхъ покрили пѣутре-
нѣ-тъ имаше празникъ (не помня кой
день е было), и селени-тъ обрѣдѣхъ.
толкова за новѣ-тъ си черквъ, колко-
то идѣто видѣхъ такава хора—и По-
пъ, кой-то ще ний отелужи похубавъ (за
що-то тѣхний попъ, кого-то имѣхъ, бѣ-
ше простичакъ). Тѣ ни приѣхъ добро-
вольно и ни заведохъ на хубавъ къ-
щѣ, у дяловы Стоянови—черковный е-
питронъ. Дядо Стоянь бѣше единъ за-
смянъ старецъ; той ни ся радваше, ка-
го думаше: „да бѣхми проводили бѣ-
клицъ да ви калесамы. пѣмаше да до-
дете: вѣстъ Господь вы проводи тука“.
Послѣ стана самичакъ и отиде та нѣ
гочи въ едно голѣмо гърне отъ най до-
бро-то вино, донесе гърне то, целува
на попа рѣжъ и му го подаде: Пийте
отче, каза дядо Стоянь, че щѣ вы за-
ведѣ въ черквъ да направимъ вечерня-
тъ. Сѣдѣ това ни наведъ и нѣдѣхми
право въ черквъ тѣхъ (кѣ-тъ щѣ нѣ-
бѣше дойскарана); тамъ, както-то е
бычай-тъ, Свѣщенникъ започна вечер-
нѣ-тъ и азъ му помагахъ—напѣтъ дя-
до Стоянь приглашѣваше отлѣдыръ сѣ
Господи помилуй!—На утрѣнь-тъ пакъ

тѣй отчетохми сичко до край. Сѣдѣ
отпуста сички-тъ старци и селскы чор-
баджій пѣляхъ и, като целунахъ рѣ-
домъ рѣжъ на попа, пасѣдахъ разгово-
рихъ какъ трѣбѣва да направитъ да ся
събере мыслѣния-та за С. Синаѣ. Той
день сичко ся свѣрши, и най сѣлѣ дѣ-
дѣ Стоянь продума на попа: е-й отче!
Нѣ направихми шо-то можихми и, ако
рече Господь, вы сте пѣтници; нѣ, да
мя прощавашъ, азъ некамъ да ни оста-
вишь тѣй монте, да го направимъ едно
Даскалче.

—Менѣ сърдце-то за да тука: хѣхъ
рекохъ, сега ще ся поспѣмъ жѣлѣно-
то ми. На Пона май и сега да бѣмъ
азъ, токо-каго ондѣхми въ тѣхъ
дѣ нѣкой дѣнь, сичко зорѣхъ и сѣ
на Дѣло-ты, токо ся отъ тѣхъ нѣ
документъ. Да сѣдѣ.

„Съветника“ въ съюза си е сангвинеде-тския листъ.

Следъ като обжда „Съветника“ че въ заста-та статья отъ византизъмъ за Русч-ушко то приключеніе, която клевети че тия движени ставали по руския-та на Бунтовнически Комитетъ ит Букурещ-той (Съветника) *замалчавалъ тая клевет-на, и отъ мнѣніе-то му се вижда-ло (на Пчела-та) че той е съгласенъ* съ органа на фенерска-та патриршия от-носитечно за това, но на доло като се залави редакторъ-тъ на „Пчела-та“ въ статья-та си да отблещи тѣхъ клеветъ, бележи съ едно прилично презрѣніе връхъ нея, че: това не е ново ящю, което прави фенерска-та патриршия, и че клевети-те връху българи те е догматическа точка на пейна-та вара и пр.

Е. Г. редакторе на „Бълг. пчела“ питамъ ви: като е тѣй; като тѣзи клевети е догматическа-та точка на Патриршия-та връхъ наша народъ; като не е сега ново ящю за пейна-ты ограми, като това ящю е излезло почти отъ модата си и български-ти органи съ *бакмиса* и да ги опровергаватъ; хората съ се наситили да ги слушатъ, питамъ браилския Пчеларъ толкось за обждаване ли бѣше „Съветника“ че отъ туй да прави за полза-та си адвокатски заключения връхъ съветника?

Но не е тѣй съветникъ-тъ бѣлъ *отсирналъ* на една подобна клевета на „Турция“ връхъ чорбаджин-ти, че те бѣли бунтовници и подбудители на бунтовнически работи и еще повече „Съветника“ направилъ това *наскървенъ обиденъ* до-каченъ, та съ гневъ и адъ отговорилъ на *Турция* въ *три колони*!

А че може ли таквось едно ящю да протърпи единъ съюзенъ редакторъ?

Предъ очи-ти на тѣзи двама редактори, наши-ти чорбажи (хемъ сички-ти, хм!), съ отбѣлна кистъ отъ народа, сички-ти клевети връхъ тѣхъ съ простени и святи и тѣ не трѣба да са опровергаватъ, га че ли други-тъ съслова на българския народъ съ друго ящю и чорбажійско-то и първенско-то друго ящю.

Ако можеме нашъ тѣ народъ отъ сега за напредъ да минѣ безъ първенци и чорбажи. Ако знаятъ Г. редактори нѣкой спосоеъ отъ нѣкой републикански кендики какъ може да върви напредъ едно общество безъ предводители — безъ първенци безъ чорбажи — нека ни го покажатъ! Но наше-то мнѣніе едно село отъ 5 къщи не може да трѣй додѣ нѣма единъ въ тѣхъ първи, кого-то ще наричатъ чорбажи, а колко повече единъ градъ едно общество, единъ народъ.

Ако преобразователи-тъ на чорбажійство-то мислятъ да закладатъ тамъ името „чорбажи“, като застаряло и турятъ друго по новата мода — сега сме на моди-тъ — иматъ право да го представляватъ толкось въ ненавизданіе предъ хора-та, но съ промененіе-го на името само до колко може да се измѣни и днешна-та система на това чорбажійство, тайна-та пата възможность не трѣба да задържатъ тия преобразователи само за себе си. Но съвременно като обжда-датъ чорбажійско то съсловіе да покажатъ и на онуй което може по до-брѣ да го замѣни

Отъ както са е споминилъ въ себе си нашъ-тъ народъ ималъ е и виждалъ е въ това съсловіе хора, които му се бѣвали благодѣтели и въ безбройни-тъ жертвы неговы отъ клевети-ти на фенеріотство-то брѣи мѣжду тѣхъ голѣмо число и отъ свои-тъ първенци и чорбажи. Не думамъ, има лоши хора въ това чорбажійско планило и твърдѣ лоши, но и други-тъ ни съслова да не трѣсимъ и да не виждаме се святи. Ражда е

всесонна, казвамы го съ голѣма жалость, въ наша народъ.

Завистъ, гоненіе, злѣба, гребителства и отъ сички-тъ диволски дары по малко въ ги намеримъ не само въ това чорбажійско съсловіе, на въ сички-тъ класове на народа, бѣли и въ днешни-тъ паречи — учени нѣкой наши Българи много по развити отъ колко въ подолни-тъ други класове. Туй като думамъ не правимъ нѣкой преувеличеніе. Не само лични-тъ поведѣния на такива по въображенію образовани наши младежи свѣдѣтелствуватъ; писмени-тъ имъ произведѣния въ журнали-тъ най-повече още посилю говорятъ за това. Заставени сме да исповидамы тѣхъ истинъ, като чувствувамъ пейна-та тягота и горчивина.

Ноне комплименти-тъ, които си раздѣляватъ наши-тъ безъ исклученіе, г-да въстникъ-издатели, могатъ да послужатъ за единъ малакъ моделъ, на характера и нравственіе-та на образованъи ни класъ, какъ-то качества тѣ обждаватъ въ лице-то на прости-тъ и чорбаджин-тъ Българи.

Една лошвина повече само отличава чорбажійството отъ други-тъ съслова, тѣ е тѣхно-то съюзничество съ фенеріотство-то. Нето бунтовници, а и помалко побудители на бунтовнически работи съ наши-тъ чорбажи; тѣ съ повече лоши, тѣ още по много зѣло правятъ на народъ и на правителство-то; тѣ сами ко-ватъ клевети на бунтовничество връхъ мирни-тъ хора съ заклетіе-то си съ фенерски-тъ агенти, и ставатъ причина на безчисленни зими. Повтарямы, обаче да исповидамы съ едно отъиеніе че не само сички-тъ ни първенци и чорбажи съ въ този духъ на фанаріотство-то и прилично можемъ да покажемъ, че е имало много дображелатели на народа чорбажи, които съ ставали жертва на истото фанаріотско лукавство.

Г. Никола Геновъ, ако да не е редакторъ, приличаше да стане единъ надъ чорбаджин-тъ чорбажи по тосъ характеръ; защото-то ако тѣ или нѣкой отъ тѣхъ кожатъ клевети на бунтовничество връхъ невинный народъ, той клевети испи-тъ клеветници съ истинъ клевета. Но и тѣй се пада, защото-то чорбаджин-тъ и вообще българин-тъ съ необразованы хора, и повече-то отъ несъзнание правятъ злото, а единъ редакторъ трѣба да е измѣрилъ що годъ негова-та величина!

Г-да редактори да не мислятъ че единъ Бесарабски Българинъ е излезалъ отъ положеніе да може да прави тѣмъ ученіи връхъ разни-тъ класове на народа ни въ Турско. Познато е и на лукашны-тъ прѣдательство-то и клеветничество-то на фанаріоти-тъ връхъ народа ни. Помнятъ и тогивашни-тъ си чорбажи и макаръ преселени въ Бесарабія предъ време тѣ познавагъ сички-тъ добри и зли свойства на отерешни-тъ Българи.

Нека обаче да се върнемъ на думата си.

„Пчела-та“ като нахува „Съветника“ че бѣлъ съ мѣлчаніе-то си показвалъ съгласіе въ клевети-тъ на „византизъмъ“ като прави сравненіе-то на тѣхъ клевети връхъ народа ни съ оныя на „Турция“ връхъ чорбажи-тъ ни, никакво мнѣніе не дава за този послѣдны.

По наше мнѣніе нашето вниманіе по-добрѣ трѣба да се овраца връхъ клевети-тъ на нашъ „въстникъ“, койго съ издава въ име на народни интереси, отъ колко-то връхъ чужди-тъ и най повече Гръцки-тъ и най повече още Патриш-ки-тъ. Връхъ клевети-тъ на тѣзи по-слѣдны-тъ нѣй на днешно-то време,

слава Богу, на динѣ на Правдолюбиво-то Султаново Прѣзвителство имамъ само да са насмѣивамъ и нищо повече. Но на клевети-тъ на нашъ единъ „Въстникъ“, койго и да е, какъ-то и да е, клевети пустнати връхъ сърце-то на народа — първенци-тъ и учени-тъ — а не простене да ги прекара презъ очи единъ нашъ „Въстникъ“ и да се умѣли и единъ, аистъ, като Браилска-та „Пчела“ да стои равнодушный срецо едно так-вези чуждо, подъ българско було, разе-ривае връхъ народа ни.

Брое-тъ на въстникъ „Турция“, да ли туку тѣй минавагъ прѣдъ очи-тъ на Пчелинския редакторъ? Съмѣвамъ ся Напротивъ, твърдѣ внимателно ги е раз-гѣдвалъ за да направи свои-тъ заклю-ченія. И молимъ редакторъ-тъ на „Пчела-та“, да ни каже, какъ е разбиралъ кога-то въ помпѣж-тъ статья е правилъ въ себе си този въпросъ:

„Отъ дѣ произлиза, че, „Съветника“ стои буденъ и ся стряска отъ *казваніе-та* на „Турция“, а мѣли предъ клевети-тъ на византизъмъ?“

Казваніе-та на „Турция“?!

Нѣй питамъ защо редакторъ-тъ на „Пчела-та“ не е написалъ инакъ, и пр-да е казалъ клевети-тъ на „Турция“, и казаніе-та на „византизъмъ“, ако е на-миралъ въ негова рѣчицъ, че думи-тъ *казваніе* и *клевета* иматъ едно и сѣ-що-то значеніе. Тогива можеше и нѣй да не съземемъ толкова силно съмнѣніе връхъ редакция-та на „Пчела-та“, за *ор-такълъ* и съ редакция-та на „Турция“.

Въ 4-й брой на „Турция“, редак-ция-та посвѣтѣва единъ дълъкъ членъ отъ себе си и една дълга корреспонден-ція отъ Варна (!) Нѣкой риторическа(?) дума отъ петъ букви, която Варненскія корреспондентинъ изобилно укра-салъ твореніе-то си, прави ни да мис-лимъ себе си недостойны да отгова-рямы на този новъ корреспондентинъ, освѣи ако обыча той самъ понапредъ да даде пейно-то истѣкуваніе безъ да ся причерви. Колко-то за собственыя членъ на Н. Геновъ, койго иска да о-бръща вниманіе-го на честно-то прави-телство връхъ учители тѣ, които пре-подавали и раздавали бунтовнически бук-вари и брошури, и бѣли тѣ агенти бун-товнически въ Турция и пр. за него ще-питамы редактора на „Пчела-та“, да ни каже като отъ кой *сой* се вижда нѣму и туй *казваніе* на „Турция“?

Единъ редакторъ, койго въ сѣки брой на въстника си предъзнава наро-да ни и показва *спасеніе-то* на *Българи-ти* кѣдѣ било, нече откаже да о-бясни сѣе по много и понапредъ, ако е въ интереса на Българи-тъ или не да ся подновява съ „Турция“ ролата на „Българія“ да ся повторява комедія-та на унїя-та съ оныя бесхарактерни сце-ни, и Браилскія листъ да присяга тихо-мълкомъ татакъ.

Болградъ, Септемаріи 14, 1864 г.

Съ благодареніе извѣтѣвамъ че Г. А. Табаковичъ, отъ Браила, подарява единъ листъ отъ Българска-тъ Пчела на Дѣвическо-то Шумненко училище, а Г. Дамбру Слѣфановичъ единъ листъ отъ сѣжия-тъ въстникъ на българчета-та ученици въ Българдѣ.

ПОСЛѢДНИ ПОЗНИИ.

Споредъ нѣмски-тъ новии особита-сь комисія опрѣдѣлена отъ Виенска-

тъ конференція за „да начертаетъ гра-ници-тъ на княжества-та свършила ра-бота-тъ си и граници-тъ кои-то тя за-сѣлѣжала ся удвоили отъ три-тъ пре-вителства: финансовіи-тъ въпросъ и той ся докаралъ да удовлетвори-те-лѣ край и ся надѣватъ че по нѣрѣ не много време конференція-тъ ще свър-ши рѣшѣга-тъ си и ще даде миръ-тъ.

По случай на французско-итали-ска-тъ конвенція, начуватъ да гово-рѣжтъ за общъ конгресъ, кого-то императоръ Наполеонъ бѣше прѣдо-жилъ прѣдидѣколко врѣме. Това ся я-вява най много у нѣмски-тъ въстници.

ПОВѢСТІЯ

Обявената уже книжка *Изгубена Стан-ка* ся тури вече подъ печать и, най-много, до 1-2 мѣсеци ще бѣде гото-ва. — За това умоливаемъ родолюбивы-тъ (кои-та съ вече известни отъ съдържа-ніе-то и вѣстено въ 18-й брой на *Българска-тъ Пчела*) да повѣрѣтъ и да ни испрагятъ спомоществатели-тъ за да ся помѣстятъ въ края

Друга една книжка подъ заглавіе: *Ка-валъ*, или всякакви народни пѣсни и сатиры, начина да ся печата и скоро ще излизе на свѣтъ.

Както първа-та, тѣй и втората-та съ твърдѣ любопытны книжки за прочита-ніе, и надѣвамъ съ, че тѣя двѣ новы и чистѣ-Български книжки спорѣдъ заба-вительнѣ-то си съдържаніе, да задово-лятъ читатели-тъ въ сичко.

Имената на спомоществатели-тъ ся приематъ въ Ромѣно-Българска-тъ по-янищѣ на Хр. Д. Ваклидова.

Браила 6 Октомвѣи 1864.

Р. И. Власковъ и сынъ

Редакция-тъ на *Гайда-тъ* ся у-малыва отъ Редакция-тъ на *Българ-ска-тъ Пчела* да благоизволи да проважда на тая послѣдня-тъ редо-вно листъ-тъ си, какъ-то и тая по-слѣдня-тъ и го проважда съкога без-платно и въ замѣна.

Редакция-тъ на *Турция* ся умолява отъ Редакция-та на *Българска-тъ Пчела* да благоизволи да проважда на тая послѣдня-тъ редовно листъ-тъ си какъ-то и тая послѣдня-тъ и го про-важда съкога безплатно и въ замѣна.

ТЪРГОВСКИ БУЛЕТИНЪ

Положеніе-то на тържището ни става отъ день на день по успѣно; корабли немаме почти ни единъ въ расположе-ніе а и въ Дунавъ-въ послѣднитѣ тѣ дни, твърдѣ малко има да ся вѣзли; А по това, и по причинъ още че, и отъ Европѣ нема никакво насърченіе. цѣны-тъ ся едвамъ държатъ и повидному и-ма іоще да по спаднатъ, защото ся пре-движда че на волете на кораблѣтъ ще бѣдѣтъ задържаны, понеже има много о-хотници да товарятъ по нѣшо отъ жи-гата что иматъ на рѣкѣ.

Жита български почнахъ самъ тамъ да слезятъ, и послѣднитѣ цѣны които тѣ добихъ тука съ отъ 162 за Тугракан-ски добри, качества-до 171, 176. за Сившовско хубаво качество —.

Ячмѣны и рѣшь слѣдватъ да слезятъ на обора ни.

Въобщѣ, цѣны-тъ ся слѣдующы-тъ жита; разны качество отъ 120 до 175

Мисирѣтъ 108 до 112.

Ячмѣнкъ 45. до 58.

Рѣшь 56 до 68.

Фасулъ 42 до 48.

Червишъ . . 4, 15/40 до 4, 20/40.